

**Scenariusze zajęć do konkursu pt.
“Onkoprofilaktyka dla szkolnego dydaktyka”**

**autorki:
Izabela Napierała
Weronika Tarka
Dobrawa Gumbis**

Autorki scenariuszy:

1) Izabela Napierała

e-mail: izabelanapierala@o2.pl

nr telefonu: 666362891

Studentka 3 roku 1 stopnia, Pedagogiki spec.

Edukacja elementarna i terapia pedagogiczna

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

ul. Wieniawskiego 1, 61-712 Poznań

2) Weronika Tarka

e-mail: weronika.tarka97@wp.pl

nr telefonu: 881209055

Studentka 1 roku 2 stopnia, Pedagogiki spec.

Doradztwo zawodowe i personalne

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

ul. Wieniawskiego 1, 61-712 Poznań

3) Dobrawa Gumbis

e-mail: dobrawa.gumbis@gmail.com

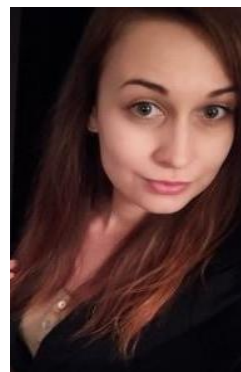
nr telefonu: 506318854

Studentka 3 roku 1 stopnia, Pedagogiki spec.

Edukacja elementarna i terapia pedagogiczna

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

ul. Wieniawskiego 1, 61-712 Poznań

Opis pracy konkursowej:

Scenariusze przeznaczone będą do realizacji w Szkole Podstawowej na pierwszym etapie edukacji w klasie trzeciej. Celem wszystkich scenariuszy jest podniesienie świadomości na temat własnego zdrowia, na temat chorób nowotworowych, potrzeb osób chorych, a także wsparcia społecznego osób zmagających się z chorobą nowotworową i szeroko pojętej profilaktyki chorób nowotworowych oraz kreowanie wśród uczniów postaw prozdrowotnych.

Wszystkie załączniki oraz ilustracje zostały wykonane samodzielnie przez autorki scenariuszy.

Scenariusz nr 1

1. **Cel główny:** Poszerzenie wiedzy i świadomości dzieci na temat choroby nowotworowej.
2. **Temat lekcji:** “Paweł i Dyzio na tropie groźnego nowotworu”
3. **Cele szczegółowe:**
 - a) **zapamiętanie wiadomości (uczeń wie)**
 - na czym polega choroba nowotworowa i jakie są jej objawy,
 - jakie są sposoby leczenia choroby nowotworowej,
 - b) **rozumienie wiadomości (uczeń rozumie)**
 - emocje i uczucia towarzyszące osobie chorej,
 - czym jest choroba nowotworowa i jak powstaje,
 - c) **stosowanie wiadomości (uczeń potrafi)**
 - przedstawić za pomocą ilustracji własne samopoczucie i je uargumentować,
 - udzielać rad i przekazuje swoje pomysły co może zrobić osoba chora na nowotwór,
4. **Metody:** opowiadanie, metoda przypadków, burza mózgów, eksperyment, ekspresyjne i impresyjne, metoda Storyline.
5. **Środki dydaktyczne:** drożdże, woda, butelka, cukier, maskotka niedźwiedzia, obrazki z bohaterami bajek (załącznik nr 2), listy z fragmentami bajki (załączniki nr 1, 3, 7, 9) umieszczone w kopertach opatrzonych numerami kolejno 1, 2, 3 i 4, których będą szukały dzieci w sali, ilustracje do bajki (załączniki nr 4,5,6), rysunek człowieka składającego się z komórek (załącznik nr 8), kartonowe pudełko jako skrzynia, kartki, długopisy.
6. **Opis przebiegu lekcji z określeniem czasu trwania poszczególnych etapów:**
 - a) **etap wstępny:** czas trwania 8 minut
 - Przed rozpoczęciem zajęć nauczyciel/ka chowa listy (załączniki nr 1,4,8,10) w sali. Osoba prowadząca czyta (lub mówi) poniższy tekst i pokazuje pluszowego misia:
Dzień dobry, Dzieci. Chciał(a)bym Wam przedstawić Pawła (Nauczyciel/ka może zmienić imię głównego bohatera tak, by było to imię, którego nie ma żadne dziecko w klasie) i jego pluszowego przyjaciela - Dyzia. Będą nam towarzyszyli przez trzy spotkania - niedźwiadek Dyzio nawet odwiedził nas osobiście i opowie Wam o Waszym nowym przyjacielu Pawle!(Nauczyciel/ka pokazuje uczniom pluszowego misia przyniesionego przez siebie wcześniej do szkoły) W naszej sali niedźwiadek

ukrył pierwszy list, waszym pierwszym zadaniem jest odszukanie w sali pierwszego listu od Dyzia. (załącznik nr 1)

- Uczniowie szukają listu zapakowanego w kopertę z cyfrą 1, a następnie wraz z nauczycielem odczytują pierwszy list od Dyzia.
- Dzieci wykonują ćwiczenie wprowadzające pt. “Jaką postacią jestem?” – przedstawienie samopoczucia

Potrzebne materiały: obrazki z bohaterami bajek (załącznik nr 2)

Uczestnicy siadają w kręgu. Prowadzący umieszcza na środku obrazki z postaciami z bajek. Każdy z uczestników wybiera jedną z postaci, a następnie każdy po kolei mówi jaką jest postacią i dlaczego, gdy skończy opowiada kolejna osoba. Jeżeli dzieci nie są przyzwyczajone do tego typu pracy, najlepiej jeżeli opowiadanie rozpocznie osoba prowadząca lub ochotnik.

- Dzieci poszukują w sali schowany list z cyfrą 2 na kopercie, czyli wstęp do zajęć w formie bajki. Osoba prowadząca czyta jego treść (załącznik nr 3). W trakcie odczytywania bajki należy wyświetlać za pomocą projektora multimedialnego rysunki lub jeśli nie ma możliwości używania tego sprzętu nauczyciel trzyma wydrukowane ilustracje przedstawiające złe samopoczucie chłopca, wizytę u lekarza oraz pobyt głównego bohatera w szpitalu (załączniki nr 4, 5, 6)

b) etap główny: czas trwania 30 minut,

- Doświadczenie z drożdżami przedstawiające w symboliczny sposób czym są komórki nowotworowe. Drożdże rozmnażają się przez pączkowanie, ale proces ten poprzedza mitotyczny podział komórek, gdzie nowe komórki są identyczne jak komórki macierzyste. Ćwiczenie to nie ma celu przedstawienia rzeczywistego podziału komórki nowotworowej, a jedynie schematyczne i obrazowe przybliżenie tego procesu.

WAŻNE – istotne jest to, by nauczyciel powtarzał dzieciom, że to doświadczenie tylko w symboliczny i obrazowy sposób pokazuje dzielące się w niekontrolowany sposób komórki nowotworowe, a nie jest autentyczną sytuacją ich powstawania!

W całym ćwiczeniu uczestniczy niedźwiadek Dyzio, który jest ekspertem i przedstawia uczestnikom pojęcie “nowotwór”. Przed wykonaniem doświadczenia dzieci poszukują w sali kolejny fragment listu z nr 3 na kopercie (załącznik nr 7). Nauczyciel czyta dalszą część opowieści zawartej w znalezionej przez dzieci kopercie. W trakcie czytania listu nauczyciel może pokazać rysunek człowieka składającego się z komórek (załącznik nr 8).

Potrzebne materiały: szklana butelka, 50 ml ciepłej wody, 2 łyżeczki drożdży, 3 łyżeczki cukru.

Przebieg doświadczenia: Do szklanej butelki wlewamy 50 ml ciepłej wody, a następnie dodajemy 2 łyżeczki pokruszonych drożdży (to one symbolizują zdrowe komórki w naszym organizmie). Następnie wsypujemy 3 łyżeczki cukru.

Obserwacja: Wśród komórek drożdży zachodzi zmiana - jakiś czynnik zmienił komórki drożdży, które zaczęły się niekontrolowanie i bardzo szybko rozmnażać i dzielić.

Wyniki: W przypadku tego doświadczenia widzimy, że komórki drożdży pod wpływem czynników mogą zacząć bardzo szybko się rozmnażać. Możemy zatem sobie wyobrazić, że tak samo dzieje się z komórkami w ciele człowieka, które przekształcają się w komórki nowotworowe i rozpoczynając bardzo intensywny podział powodują chorobę nowotworową.

c) etap końcowy: czas trwania 5 minut

- Dzieci szukają ostatniego fragmentu opowieści ukrytego w sali, który znajduje się w kopercie oznaczonej cyfrą 4 (załącznik nr 9). Nauczyciel odczytuje treść opowiadania znajdującego się w kopercie.

Dzieci wspólnie zastanawiają się, co Paweł mógłby zrobić, by się nie bać, nie martwić, by mu się nie nudziło w szpitalu, by mógł się bawić z innymi dziećmi. Następnie dzieci zapisują swoje rady na kartkach i wrzucają swoje pomysły do skrzynki pomysłów (np. kartonowe pudełko po butach). Jeśli dzieci nie będą wiedziały co mogą zaproponować bohaterowi opowiadania nauczyciel może podać następujące przykłady: Paweł gdy się nudzi może poczytać książkę, Paweł gdy się boi może przytulić misia i tym podobne. Dzieci wspólnie z nauczycielem odkrywają, że uczucia i komfort psychiczny odgrywa dużą rolę w leczeniu.

- Dzieci wykonują ćwiczenie pt. **“Jaką postacią jestem?”** – jako przedstawienie samopoczucia głównego bohatera w porównaniu ze swoim.

Potrzebne materiały: obrazki z bohaterami bajek (załącznik nr 2)

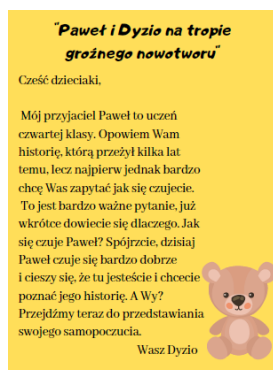
Uczestnicy siadają w kręgu. Prowadzący umieszcza na środku obrazki z postaciami z bajek. Każdy z uczestników wybiera jedną z postaci, która według niego najlepiej oddaje samopoczucie głównego bohatera historii (może być obecnie, czyli dotyczyć ostatniego przeczytanego fragmentu, bądź obrazować jego odczucia w dowolnym momencie opowiadania). Następnie każdy po kolei mówi jaką postać wybrał

i dlaczego oraz dodaje jak on sam się czuje obecnie (czy tak jak bohater, czy może inaczej), gdy skończy opowiada kolejna osoba.

d) podsumowanie:

- Podziękowanie uczestnikom za aktywny udział w lekcji i zaangażowanie z ich strony oraz zaproszenie na kolejne zajęcia z tego cyklu.

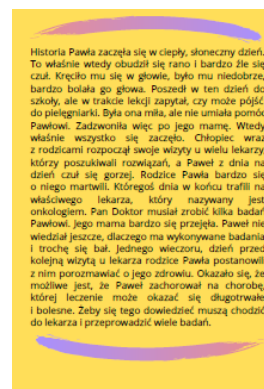
7. Miniatury załączników przedstawiające środki dydaktyczne potrzebne do przeprowadzenia powyższych zajęć:

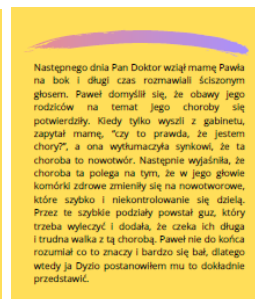
Załącznik nr 1

Załącznik nr 2

Załącznik nr 3

Załącznik nr 4

Załącznik nr 5

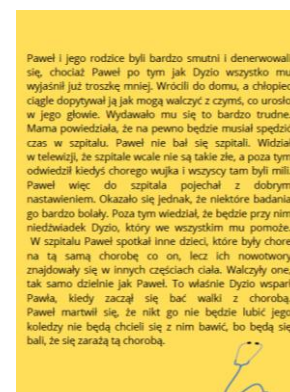
Załącznik nr 6

Załącznik nr 7

Załącznik nr 8

Załącznik nr 9

Scenariusz nr 2

1. **Cel główny:** Poszerzenie umiejętności towarzyszenia osobom z chorobą nowotworową oraz rozwijanie postaw tolerancyjnych.
2. **Temat lekcji:** “Wszyscy Pawła i Dyzia wspieramy, razem wspólnie pomagamy”
3. **Cele szczegółowe:**
 - a) **zapamiętanie wiadomości (uczeń wie)**
 - jakie objawy (fizyczne i psychiczne) występują u osoby z chorobą nowotworową,
 - jakie samopoczucie może towarzyszyć osobie z chorobą nowotworową,
 - b) **rozumienie wiadomości (uczeń rozumie)**
 - skąd bierze się gorsze samopoczucie u osoby z chorobą nowotworową,
 - dlaczego należy wspierać osobę z chorobą nowotworową,
 - c) **stosowanie wiadomości (uczeń potrafi)**
 - powiedzieć jakie samopoczucie mu dziś towarzyszy,
 - wywnioskować na podstawie własnego przeżycia jak może czuć się osoba chora w grupie,
 - wymienić przykłady tego co można zrobić, aby osoba chora poczuła się lepiej,
 - akceptować, tolerować i szanować osoby o odmiennym wyglądzie.
4. **Metody:** burza mózgów, ekspresyjne, impresyjne, metoda słoneczka, metoda symulacyjna,
5. **Środki dydaktyczne:** blok karteczek samoprzylepnych, marker, arkusz szarego papieru, wydrukowana postać Pawła (załącznik nr 10), okulary przeciwsłoneczne, rękawice, szal, kolorowe peruki, maski karnawałowe, maseczki ochronne, kartki papieru, kredki, pisaki, kartki, kartonowe pudełko jako skrzynka, długopisy
6. **Opis przebiegu lekcji z określeniem czasu trwania poszczególnych etapów:**
 - a) **etap wstępny:** czas trwania 4 minuty
 - **“Jakim owocem jestem”** - poznanie nastroju uczestników
Uczestnicy siadają w kręgu, zaczynając od osoby chętnej lub osoby prowadzącej, każdy po kolei kończy zdanie “Gdybym był/była dziś owocem, to byłbym/byłabym...”, wymieniając owoc, który najlepiej oddaje jego dzisiejszy nastrój, dodając krótkie uzasadnienie.
 - b) **etap główny:** czas trwania 20 minut
 - Plakat ze słoneczkiem objawów

Na środku sali nauczyciel rozkłada arkusz szarego papieru na którego środku znajduje się główny bohater bajki, czyli Paweł (załącznik nr 10) otoczony okręgiem. Arkusz papieru jest zatytułowany "Jakie objawy i samopoczucie towarzyszą chorej osobie?". Następnie każde dziecko bierze dowolną ilość karteczek samoprzylepnych - tyle ile dziecko potrzebuje, by wypisać swoje propozycje odpowiedzi na postawione pytanie. Uczestnicy powinni uwzględnić zarówno symptomy zewnętrzne, jak również wewnętrzne, które mogą towarzyszyć chorobie nowotworowej. Dzieci wypisują swoje skojarzenia na karteczkach samoprzylepnych. Następnie dzieci siedząc w kręgu odczytują swoje spostrzeżenia na ten temat i przyklejają karteczki w formie promieni dookoła okręgu tworząc słońce. Można zastosować podział na objawy fizyczne i psychiczne. Odpowiedzi dzieci, które są do siebie podobne znajdują się wzdłuż jednego promienia. Dzieci przyklejają kartki do plakatu i omawiają swoje obserwacje.

- Ćwiczenie dramatyczne pt. "Jak się czuję?"

Na podstawie poprzedniego ćwiczenia uczestnicy wiedzą już jak może się czuć osoba zmagająca się z chorobą nowotworową. Następnie nauczyciel ubiera wyróżniające się elementy garderoby tj. okulary przeciwsłoneczne, kolorową perukę, maskę itp. i pokazuje swój wizerunek dzieciom, obserwując ich oraz własną reakcję. W dalszej kolejności, każde dziecko ma okazję zmienić się w osobę wyglądającą inaczej niż reszta dzieci i mogą wczuć się w sytuację, jak czuje się taka osoba i jakie reakcję rówieśników wywołuje jej wygląd. Symulację tą można poszerzyć o dziwne przebrania na przerwie w szkole, tak by dzieci i nauczyciel były obserwowane przez innych uczniów w szkole.

c) etap końcowy: czas trwania 10 minut

Na tym etapie osoba prowadząca zajęcia rozdaje uczniom po dwie kartki papieru i kredki, flamastry.

Zadaje dzieciom pytania, na które każe im odpowiedzieć w myślach, nie na głos:

- 1) *Jak się czuliście obserwując swoich kolegów i swoje koleżanki w różnych strojach?*
- 2) *Jak się czuliście będąc przebrani i poddani sytuacji, w której to Wasi koledzy i koleżanki obserwowali Was w tych różnych, śmiesznych strojach?*

Teraz prowadzący wydaje uczniom polecenie: należy zobrazować swoje odczucia w wyżej wspomnianych sytuacjach. Za pomocą formy graficznej. Następnie uczniowie mają za zadanie opowiedzenie o swoich uczuciach i emocjach towarzyszących sytuacji bycia obserwowanym przez innych, które przedstawiono na rysunkach.

Z kolei zadaniem prowadzącego jest również dopytywanie, czy z czasem stroje te wywoływały coraz większe, czy też coraz mniejsze zainteresowanie i zaskoczenie. Może uczniowie przyzwyczajają się do tych elementów garderoby i traktowali je jako coraz bardziej “normalne”? Jeżeli padnie taka odpowiedź, że dzieci z czasem coraz bardziej akceptowały te różnice, nauczyciel powinien wyjaśnić im, iż są to doskonałe wnioski. Zadaniem nauczyciela jest w tym momencie porównanie uczuć osoby inaczej wyglądającej, inaczej ubranej, w okularach i perukach do osoby chorej na nowotwór, która na pewnych etapach swojej choroby może wyglądać inaczej. Jak opowiadał niedźwiadek Dyzio, taka osoba może nie mieć włosów, nie tylko tych na głowie, ale również brwi, rzęs, może mieć podkrążone oczy, być chuda, blada, nosić maseczkę. Dzieci przebrane w te stroje nie miały wpływu na to, jak wyglądały tak samo jak osoby chore czy w inny sposób odróżniające się wyglądem – one nie są w stanie tego zmienić. Zadaniem nauczyciela, jest uświadomienie dzieciom, że osoby w trakcie choroby należy wspierać i traktować normalnie, nie zwracając uwagi na jej/jego chorobę. W dalszym ciągu można, a nawet trzeba, się z takimi osobami bawić, spędzać czas i być przyjacielem. Osoby chore nadal są przecież tymi samymi ludźmi, mają poczucie humoru, chcą się bawić i właśnie tego potrzebują oraz oczekują od swoich kolegów i koleżanek. Odtrącanie ich i odsuwanie się od nich nie jest w takiej sytuacji stosowne ani zasadne, tym bardziej, że nowotwór nie jest chorobą zaraźliwą - nauczyciel powinien to powtarzać uczniom i podkreślać w celu utrwalenia.

d) Podsumowanie: czas trwania 5 minut

- Skrzynka pomysłów – Nauczyciel przygotowuje skrzynkę z kartonu – taką samą jak na poprzednich zajęciach i rozdaje uczniom kartki i długopisy. Zadaniem uczestników jest wypisanie pomysłów co mogliby zrobić, by osoba chora taka jak Paweł poczuła się lepiej. Następnie dzieci prezentują swoje pomysły wrzucając kartki do skrzynki. Opcjonalnie: Jeśli w klasie jest sytuacja, że faktycznie jedno z dzieci choruje, można zorganizować akcję, w której dzieci co miesiąc losują jedno zadanie ze skrzynki i jeśli to możliwe wykonują je np. przygotowanie pocztówek dla chorego kolegi.

7. Miniatury załączników przedstawiające środki dydaktyczne potrzebne do przeprowadzenia powyższych zajęć:

Załącznik nr 10

Scenariusz nr 3

1. **Cel główny:** Kreowanie postaw prozdrowotnych wśród uczniów oraz promowanie działań profilaktycznych. Kształtowanie tolerancji wobec zachowań prozdrowotnych ucznia z chorobą nowotworową. Podsumowanie cyklu zajęć.
2. **Temat lekcji:** “Paweł chorować przestaje i wszystkim rady jak zdrowo żyć daje.”
3. **Cele szczegółowe:**
 - a) **zapamiętanie wiadomości (uczeń wie)**
 - jakie potrzeby może mieć osoba, która skończyła leczenie,
 - jakie są zachowania profilaktyczne zapobiegające chorobom nowotworowym,
 - jak się zachować wobec osoby z chorobą nowotworową,
 - b) **rozumienie wiadomości (uczeń rozumie)**
 - dlaczego wsparcie osoby z chorobą nowotworową jest ważne,
 - dlaczego warto dbać o zdrowie,
 - c) **stosowanie wiadomości (uczeń potrafi)**
 - zakwalifikować określony sposób postępowania do dwóch kategorii tj. “to co trzeba robić wobec osoby z chorobą nowotworową”, “to czego nie wolno robić wobec osoby z chorobą nowotworową,
 - wskazać zachowania prozdrowotne,
 - zachęcić innych do wspierania osób z chorobami nowotworowymi,
 - zapobiegać negatywnym skutkom stresu wykonując ćwiczenia relaksacyjne.
4. **Metody:** dyskusji, Storyline, ekspresyjne, impresyjne, gier dydaktycznych,
5. **Środki dydaktyczne:** obrazki ilustrujące emoji (załącznik nr 11), list (załącznik nr 12), karty do kalambur (załącznik nr 13), arkusz szarego papieru, pisaki, komputer z programem Power point i Internetem, tablica multimedialna lub projektor multimedialny, gra Escape room pt. “W poszukiwaniu odznaki eksperta Dyzia” (załącznik nr 14),
6. **Opis przebiegu lekcji z określeniem czasu trwania poszczególnych etapów:**
 - a) **etap wstępny:** 5 minut
 - Uczestnicy wykonują ćwiczenie pt. “**Emoji:**” - poznanie nastroju uczestników
Potrzebne materiały: obrazki ilustrujące emoji (załącznik nr 11)
Wszyscy siadają w kręgu, prowadzący układa na środku ilustracje emoji. Każdy z uczestników wybiera emoji prezentujące jego obecny nastrój i mówi o tym kilka słów.
 - b) **etap główny:** 20 minut

- Nauczyciel czyta list od Pawła, który był głównym bohaterem poprzednich zajęć (załącznik nr 12). Głównym celem jest przedstawienie sytuacji bohatera, który czuje się już lepiej, przeszedł leczenie jednak nadal musi dbać o swoje zdrowie i przestrzegać zaleceń lekarzy.
- Nauczyciel rozpoczyna dyskusję na temat zachowań profilaktycznych i prozdrowotnych. Nawiązując do przeczytanego listu dzieci rozmawiają o tym jak należy dbać o swoje zdrowie, aby przeciwdziałać chorobom nowotworowym i nie tylko, a także o tym jak musi dbać o swoje zdrowie osoba po chorobie nowotworowej. Następnie dzieci rozpoczynają grę w kalambury losując hasła związane ze zdrowym stylem życia, a także zachowaniami prozdrowotnymi (załącznik nr 13). Dziecko losuje kartę, a następnie pokazuje jej wykonywanie bez użycia słów, reszta dzieci próbuje zgadnąć o jaką prozdrowotną czynność może chodzić. Osoba, która zgadnie następna losuje kartę. Gdy karty się skończą, chętne dzieci same mogą zaproponować i przedstawić za pomocą pantomimy swoje propozycje zachowań prozdrowotnych i zapobiegających powstawaniu nowotworów. Po odgadnięciu reszta grupy ocenia czy faktycznie jest to czynność, która pomaga zachować zdrowie.
- Ostatnim zadaniem tej części zajęć będzie wymyślenie haseł, które mają na celu zachęcić inne dzieci i dorosłych do pomocy i wspierania osoby z chorobą nowotworową. Zadaniem dzieci jest stworzenie haseł lub krótkich rymowanek, które zachęcą do pomocy, a także zwrócą uwagę na to, że trzeba być tolerancyjnym i wyrozumiałym. Następnie dzieci zapisują hasła na wspólnym plakacie.

c) etap końcowy: 5 minut

Jak zatrzymać moje myśli? - przykładowy sposób relaksacji, o której główny bohater pisze w liście. Paweł wykonywał ją gdy był przestraszony. Teraz wszystkie dzieci wykonują ćwiczenia relaksacyjne, by wiedzieć jak pomagać osobom z chorobą nowotworową, jak również sobie w sytuacji gdy pojawiają się trudne emocje.

Wszyscy uczestnicy siadają w kręgu, ważne, aby znaleźć sobie wygodną pozycję i wyprostować plecy. Proste plecy pozwalają na prawidłowy głęboki oddech. Nauczyciel przedstawia instrukcję, a uczestnicy wykonują kolejne polecenia:

„Usiądź prosto, weź powoli głęboki wdech, licząc w myślach do trzech, następnie zatrzymaj na chwilę oddech (na 1 sekundę), pomyśl co teraz czujesz. Powoli zacznij wypuszczać powietrze licząc do trzech. Pomyśl o swojej lewej ręce, co ona robi? Czy leży spokojnie? Znowu weź głęboki wdech licząc w myślach do trzech, poczuj, jak powietrze napęnia twoje płuca. Zatrzymaj oddech na krótką chwilę i zacznij powoli

wypuszczać powietrze licząc do trzech. Pomyśl teraz o tym co czuje twoja prawa noga, czy jest spokojna? Co czujesz? Połóż jedną rękę tuż nad pępkiem i znowu zacznij nabierać powietrze, licząc powoli do trzech. Zatrzymaj oddech na sekundę i zacznij powoli wypuszczać, licząc do trzech. Co czułeś? Co czuła twoja ręka leżąca na brzuchu?

Pamiętaj, że kiedy pojawia się trudna dla ciebie sytuacja możesz się zatrzymać, usiąść i wykonać kilka takich głębokich wdechów. Pomogą ci one zatrzymać myśli, które mogłyby ci w danej chwili przeszkadzać. Po takim ćwiczeniu łatwiej spojrzeć na sytuację w której jesteś i z nową energią poszukać rozwiązania.

d) podsumowanie: 15 minut

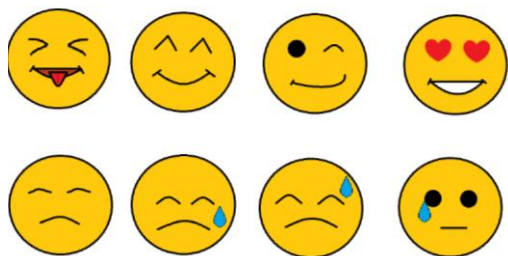
- Uczestnictwo w grze Escape room pt. “W poszukiwaniu odznaki eksperta Dyzia”. Do uruchomienia i realizacji gry potrzebny jest komputer z programem Powerpoint oraz tablica multimedialna lub projektor multimedialny. Nauczyciel uruchamia grę uruchamiając plik o nazwie załącznik nr 14. Następnie wciska klawisz F5 na klawiaturze i rozpoczyna grę, a następnie postępuje zgodnie z instrukcjami wyświetlającymi się na ekranie. Zadaniem dzieci jest wykonywanie poleceń zawartych w grze (załącznik nr 14). Dzieci wspólnie wykonują zadania na tablicy multimedialnej lub na komputerze nauczyciela (jeśli w sali nie ma tablicy multimedialnej, tylko projektor multimedialny i ekran – wtedy reszta dzieci obserwuje wykonywane przez jedno dziecko zadanie na ekranie).

Celem gry jest odszukanie i zdobycie przez dzieci odznaki Eksperta Dyzia, która umożliwia pomoc osobom z chorobą nowotworową. Gra zawiera zadania takie jak:

- klasyfikacja czynności do dwóch kategorii tj. czynności które trzeba wykonywać wobec osoby z chorobą nowotworową np. oferować swoją pomoc, wsparcie, pytać się o jej potrzeby oraz czynności, których nie wolno robić w stosunku do osoby z chorobą nowotworową np. unikać tej osoby, śmiać się z osoby z chorobą;
- krzyżówka zawierająca pytania dotyczące profilaktyki onkologicznej oraz treści poruszanych na poprzednich zajęciach;
- ułożenie we właściwej kolejności wydarzeń z opowiadania o Pawle i Dyziu, które było przedstawiane systematycznie na poprzednich zajęciach.

Wszystkie elementy gry były wykonywane samodzielnie przez autorki scenariuszy.

7. . Miniatury załączników przedstawiające środki dydaktyczne potrzebne do przeprowadzenia powyższych zajęć:

Załącznik nr 11

Cześć,
To ja Paweł, dzisiaj wysyłam wam list osobiście. Przedtem poznaliście mojego przyjaciela misia Dyzia. Kilka lat temu bardzo mi pomógł, gdy byłem chory. Pomagali mi również moi rodzice oraz przyjaciele ze szkoły, którzy często do mnie dzwonili, a gdy czułem się lepiej, bawili się ze mną tak samo jak zanim zachorowałem. Nawet gdy nie miałem włosów i chodziłem w maseczce, byli dla mnie bardzo mili. Gdy bardzo się denerwowałem pomagały mi treningi relaksacyjne, które wykonywałem z misiem Dyziem. Teraz czuję się już dobrze, jednak nadal muszę bardzo na siebie uważać, dbać o swoje zdrowie, często chodzić do lekarza, regularnie badać się, a także mało się denerwować i dużo odpoczywać. Na początku musiałem powiedzieć o tym wszystkim moim kolegom, gdy chcieli się bawić na podwórku do wieczora, a ja musiałem iść odpocząć. Na szczęście zrozumieli, że muszę dbać o swoje zdrowie, a nawet zaczęli zdrowiej się odżywiać razem ze mną. Mam nadzieję, że gdy kiedykolwiek spotkacie osobę z chorobą nowotworową, pomożecie jej i będziecie ją wspierać tak jak moi przyjaciele mnie.

Pozdrawiam, Paweł

Załącznik nr 12

Chodzenie do lekarza	Chodzenie na badania krwi	Bieganie
Picie wody mineralnej	Unikanie promieniowania słonecznego	Bycie zrelaksowanym, spokojnym
Używanie kremów z filtrem	Jedzenie warzyw	Jedzenie owoców
Pływanie	Spanie	Odpoczynek
Rozmawianie o tym jak się czujemy	Jazda na rowerze	Regularne posiłki

Załącznik nr 13

Załącznik nr 14